

NOWY CZAS

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szerokość szpalty 45 mm po 16 groszy. Ogłoszenia tekstowe po 1 złoty 50 groszy za 1 mm.

Jędrzejów, 12/13 września 1942

Administracja i ekspedycja: Jędrzejów, Rynek 1. Tel. 50. Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy, będą zwracane stronom jedynie wówczas, gdy dołączono znaczkę pocztową na opłacenie przesyłki zwrotnej. — Ukazuje się 3 razy w tygodniu: we wtorek, czwartek, sobotę (niedziela). Prenumerata miesięczna 2.40 zł., z odnoszeniem do domu 2.80 zł., pocztą 3.20 zł.

Wielkie straty bolszewików w walkach o Stalingrad.

Uniemożliwienie ruchu okrętowego na Wołdze. Bombardowanie portu w Astrachanie

Berlin, 11 września. W związku z walkami, toczącymi się we środe pod Stalingradem, dowiaduje się DNB z miarodajnych kół wojskowych następujących szczegółów:

Po silnym przygotowaniu artyleryjskim, bolszewicy dokonali szeregu kontrataków na zachód od Stalingradu, które jednakowoż wszystkie załamały się wśród bardzo wysokich strat oddziałów sowieckich. Następnie wojska niemieckie natychmiast przystąpiły do przeciwnatarcia. W licznych stanowiskach połowych, rozbudowanych na kształt bunkrów, oraz w punktach oporu, zaopatrzonych w kopuły pancerne, bolszewicy stawiali zacięty opór. Dlatego też atak na te silne obiekty fortyfikacyjne przeprowadzony został odcinkami.

Na północ od Stalingradu nacierające oddziały niemieckie w środe przedpołudniem natknęły się najpierw na bardzo wielki opór bolszewików. Kiedy jednakowoż pionierzy, strzelcy piechoty, oraz żołnierze broni pancernej w walce wręcz nieszkodliwiłi cały szereg gniazd oporu w linii bolszewickiej, nacierające oddziały posuwały się dalej naprzód. Bolszewicy ponieśli tutaj bardzo dotkliwe straty w ludziach i materiale.

Na północ od przedniego pasa fortyfikacyjnego, po przygotowaniu ogniem artylerji i granatników, bolszewicy przystąpili z zewnątrz do ataku silnymi oddziałami piechoty oraz licznymi czołgami. Po zaciętych walkach, oddziały sowieckie zostały odrzucone na północ wśród krwawych dla nich strat. Stracili oni przytem ogółem 59 pancernych wozów bojowych.

W walkach tych szczególnie wyróżnił się jeden z niemieckich korpusów pancernych, który w ciągu ostatnich 12 dni w północnej części obiektów fortyfikacyjnych dotarł aż do Wołgi, utrzymując zdobyty teren a nawet rozszerzając go wbrew bardzo silnym atakom bolszewickim.

W północnym kierunku odcieło bardzo ważne połączenia drogowe bolszewików oraz uniemożliwiono ruch okrętowy na Wołdze. Od dnia 23 sierpnia niemiecki korpus pancerny w walkach tych unieruchomił przeszło 430 bolszewickich pancernych wozów bojowych, zdobył lub zniszczył 180 dział, rozbił dwa monitory i 3 kanonierki na Wołdze jak również zatopił dwa parowce i 4 większe motorówki. Ponadto oddziały tego korpusu zabrały do niewoli 900 jeńców.

Niemieckie samoloty bojowe skoncentrowanymi siłami bombardowały we środe stanowiska artylerji bolszewickiej. Celnie trafiono i zniszczono magazyny zaopatrzeniowe wojsk sowieckich a ponadto 8 składów amunicyjnych wyleciało w powietrze. Samoloty niszczycielskie i bojowe celnie bombami i ogniem z broni pokładowej łamały opór bolszewików. Samoloty nurkowe unieruchomiły 13 dział bolszewickich.

Ponadto niemieckie samoloty bojowe zwróciły swoje ataki na bolszewickie linie dowozowe. Poważnie uszkodzono szereg

dworców, a wielka ilość pojazdów nie mogła kontynuować dalszej podróży.

Dokonywane przez bolszewików przy pomocy silnych oddziałów broni pancernej ataki odcinające załamały się w ogniu artylerji przeciwlotniczej oddziałów lotnictwa. Zniszczono 7 czołgów i 25 dział oraz rozbito pewną ilość bunkrów i 24 gniazda karabinów maszynowych, których zadaniem było ogniem flankowym utrudnić akcję wojsk niemieckich.

Samoloty bojowe bombardowały zakłady użyteczności publicznej w Astrachanie, bombardując ponadto wielkie zbiorniki ropy. Poza tem poważnie trafiono wielką stocznię w rejonie portowym Astrachanu. Niemieckie samoloty myśliwskie ubezpieczały akcję aparatów bojowych i zestrzelili przytem 69 samolotów bolszewickich, 14 dalszych maszyn straconych zostało przez artylerję przeciwlotniczą.

Anglia i Związek Sowieków „wiernymi towarzyszami“.

Mowa Churchilla w Izbie Gmin.

Lizbona, 11 września. Premier Churchill wygłosił wobec angielskiej Izby Gmin zapowiadając już od dłuższego czasu mowę, w której dał ogólny pogląd na polityczną i wojskową sytuację Wielkiej Brytanji.

Wzwywody Churchilla, wbrew wszelkim oczekiwaniom, nie zawierały żadnej sensacji natomiast w neutralnych kołach dyplomatycznych uważane są za próbę, podjętą przez rząd angielski w kierunku uspokojenia licznych głosów krytyki, odzywających się wśród reprezentantów narodu angielskiego.

Bardzo obszerny ustęp swej mowy poświęcił premier angielski omówieniu stosunku Wielkiej Brytanji do Związku Sowieckiego i opisowi swej podróży do Moskwy. Oświadczył on, że podczas konferencji w Moskwie uczyniono wszystko, aby przekonać polityków, kierujących Związkiem Sowieckim o lojalnem zdecydowaniu Anglii przyjsia z możliwie jak najszybszą pomocą bolszewikom i to bez względu na „związane z tem straty“. Mimo to Rosjanie nie podzielają bynajmniej poglądu, jakoby Anglia i Ameryka uczyniły dostateczny wysiłek w kierunku ulżenia im w znoszonych ciężarach wojennych. W każdym razie Churchill jest przekonany, że zdołał wzbudzić w Stalinie poczucie, iż Anglia i Związek Sowieków stały się „wiernymi towarzyszami“ w obecnej wojnie.

Podobnie wyczerpująco omówił Churchill sytuację w Egipcie. Na terenie tym w związku z postępiami Rommla okazała się konieczność reorganizacji całej 8-ej armji. Po omówieniu katastrofy w Dieppe i podkreśleniu przytem, że większą część wojsk inwazyjnych stanowili Kanadyjczycy, oraz nakreśleniu przebiegu wielkich bitew mocarstw osi, skierowanych przeciwko aljanckim konwojom na morzu Śródziemnem i pa północnym Oceanie Lodowatym, premier brytyjski podniósł z naci-

skiem straty, ponoszone przez aljancką żeglugę handlową. Premier wyznał oświadczenie, że straty te „sa w dalszym ciągu niezmiernie dotkliwe“. Następnie Churchill zakomunikował o rokowaniach z amerykańskimi czynnikami wojskowymi, w czasie któ-

Dawny parowiec polski został storpedowany.

Berlin, 11 września. Dwa parowce handlowe średniej wielkości, płynące w służbie amerykańskiej, wśród których znajdował się jeden dawny parowiec polski, zostały storpedowane i zatopione przez łodzie podwodne niedaleko wschodniego wybrzeża Ameryki.

Zatopionym polskim statkiem był jedyny parowiec pod polską flagą, który żeglował na rachunek amerykański. Drugi statek, służący do przewozu surowców, który płynął do jednego z portów na wschodnim wybrzeżu Ameryki, został zatopiony jeszcze przed przeszło 5 tygodniami, jednak zgodnie z instrukcjami amerykańskiego urzędu żeglugi handlowej, ministerstwo marynarki Stanów Zjednoczonych utrzymywało dotychczas w tajemnicy tę stratę. Statek był naładowany gumą i drzewem budowlanem. Część wyratowanej załogi dotarła obecnie do lądu na wschodnim wybrzeżu amerykańskim.

Dawny północno-amerykański parowiec pasażerski „Manhattan“ pojemności 24.000 ton, który przed wojną kursował między Nowym Jorkiem i Hamburgiem, jak komunikuje minister marynarki Stanów Zjednoczonych według doniesienia Reutera, został ciężko uszkodzony wskutek pożaru na pełnym morzu. Parowiec ten, który pełni obecnie służbę jako transportowiec amerykański pod nazwą „Wakefield“ miał dotrzeć do jednego z portów.

rych zawarto umowy, dotyczące kierownictwa operacjami aljanckimi w przyszłości. Zrozumiałem jest oczywiście, że mowa premiera brytyjskiego zawierała szereg silnych epitetów, podyktowanych temperamentem pod adresem mocarstw osi.

Berlin o „koleżeństwie“ angielsko-sowieckiem.

Komentarz do mowy Churchilla.

Berlin, 11 września. Churchill usiłuje coraz bardziej odsunąć angielską Izbę Gmin od wpływów politycznych, — tak oświadczyła wobec jednego z naszych korespondentów pewna dobrze poinformowana osobistość berlińska w swym komentarzu do mowy Churchilla, wygłoszonej w parlamencie angielskim.

Jeżeli chodzi o tego rodzaju tendencje, to Churchill idzie zresztą po tej samej linii, co prezydent Stanów Zjednoczonych. Te tendencje antydemokratyczne uważa się w kołach niemieckich jako interesującą ilustrację rzekomych celów wojennych aljanctów, przy cytowaniu których szafuje się nieustannie takimi słowami, jak „wolność“ i „prawo do wspólnej decyzji“.

Na tem tle nabiera mowa Churchilla zupełnie szczególnego zabarwienia. Celem zwiększenia napięcia i podniesienia znaczenia wywodów Churchilla, zapowiadano jego mowę już od dawna; w rzeczywistości jednak — jak podkreślają w Berlinie — mowa ta stanowiła jedynie bilans sprawozdawczy polityka, pragnącego zatuzować tragiczne położenie swego kraju i uchronić

się możliwie na jak najdłuższy czas od krytycznych głosów parlamentu.

Ze szczególnem zadowoleniem podkreśla się w Berlinie fakt miarodajnego stwierdzenia z powołanych ust „koleżeństwa“ angielsko-rosyjskiego. Churchill, który w ciągu ub. dziesięcioleci lat nieustannie w bardzo ostrej formie wypowiadał się przeciwko bolszewizmowi, obecnie, odrzucając w kat wszelkie osobiste poczucie honoru, wyrażał się słowami uznania i pochwały na temat „silnej indywidualności“ Stalina.

W szczególności wzięto w Niemczech pod drobniawą analizę te wszystkie ustępy mowy Churchilla, w których premier brytyjski stara się, jak to już często czynił w przeszłości, otworzyć nowe nadzieje przed angielskim parlamentem. Dał się on w niej ponownie poznać jako „stary rutynista, operujący ekscentrycznymi manierami“.

Na marginesie sprawy egipskiej rozwoził się on na temat „najlepszych“ generałów, dowodzących armjami na tym froncie i gwarantujących zwycięską obronę na okres kilku miesięcy. Dieppe — według słów Churchilla — stanowiło „potężną akcję wywiadowczą i zacięte starcie obu sił“. Konwój angielski dziesiątkowany na Morzu Śródziemnem miał — według słów Churchilla — „przynieść mimo wszystko pewną pomoc Malcie“, a straty na morzu wykazują rzekomo „znaczną poprawę w porównaniu z poprzedzającymi miesiącami“.

Naogół mowa brytyjskiego premiera, jak reasumuje się w Berlinie, nie jest niczem innem, jak ukłonami i groźbami człowieka, pragnącego za wszelką cenę utrzymać się na swoim stanowisku. Przy pomocy obietnic i malowania obrazów nadziei, stara się on sparaliżować ewentualne skutki połowicznego przyznania się do niekorzystnych stron swej sytuacji, mającego wywołać wrażenie ujawnienia całej prawdy. W końcu w Berlinie ocenia się jako fakt niezmiennie charakterystyczny, że dzienniki, stojące na usługach angielskiego premiera podkreślają, jako „naczelną dodatnią cechą mowy Churchilla to, iż nie ujawniła ona wobec niepowołanych żadnej istotnej tajemnicy“.

Hiszpańska zagraniczna polityka bez zmian.

Lizbona, 11 września. Hiszpański ambasador w Lizbonie France w wywiadzie, udzielonym dziennikowi „Diario de Noticias“, oświadczył, że polityka zagraniczna Hiszpanji nie została w niczem naruszona przez ostatnie zmiany personalne, dokonane w łonie rządu.

Ambasador obszernie zajmował się pytaniem, postawionem przez prasę różnych krajów, czy przekształcenie hiszpańskiego rządu pociągnie za sobą jakiegokolwiek skutki na zmianę zagranicznej polityki i odpowiedział jednym energicznym słowem — nie.

Hiszpańska polityka zagraniczna, która nie jeden raz sformułowana została oświadczeniami urzędowego organu i spreycyzowana osobiście przez gen. Franco, będzie także w przyszłości w tym samym duchu prowadzona. Zmiana ministrów jest sprawą czysto wewnętrzną polityki.

Po rozległych terenach na wschodzie wielkie usługi oddają wielbłądy. Używa się ich nie tylko jako zwierząt jucznych, ale również pełnią one służbę w zaprzęgach. Ilustracja nasza przedstawia dwa zaprzęgi wielbłądów na „służbie“ niemieckich oddziałów wojskowych.

Rachuby Moskwy zawiodły.

(m.) Kraków, 12 września. Wielki Mufti Mohammed Amin el Husseini ogłosił przez radio do wszystkich Arabów orędzie, w którym wystąpił bardzo ostro przeciwko Wielkiej Brytanii i bolszewikom i w którym ostrzegł bardzo wyraźnie cały świat mahometański przed niebezpieczeństwem, grożącym mu ze strony ustroju komunistycznego.

Wzwanie Wielkiego Muftiego posiada niezwykle doniosłe znaczenie, ponieważ po zniesieniu kalifatu stanowi on najwyższy autorytet w całym świecie islamu. Słowo „mufti“ oznacza dosłownie po arabsku człowieka, który rozstrzyga, który decyduje we wszystkich wątpliwych, a ważnych sprawach. Początkowo mufti rozstrzygał jedynie w sprawach sądowych i w XV stuleciu był jakby w naszych pojęciach, biegłym sądowym. Wydawał on orzeczenia prawne, na podstawie których wyrokwali sędziowie. Z biegiem czasu znaczenie muftiego wzrosło i wyszedł on poza skromne ramy doradcy prawnego, a po zniesieniu kalifatu stał się Wielki Mufti z Jerozolimy duchowym przywódcą wszystkich mahometan, zamieszkujących całą kulę ziemską.

Obecny Wielki Mufti Mohammed Amin el Husseini kieruje olbrzymią rzeszą 300 milionów mahometan. Został on zamianowany na to stanowisko przez samych Anglików, którzy nadając mu tę godność i urząd, chcieli sobie zagwarantować wpływ na świat islamski.

Wielki Mufti Amin el Husseini był początkowo oficerem armii tureckiej. W roku 1920 został on zaarrestowany przez Anglików pod zarzutem przestępstw natury politycznej i skazany na 10 lat więzienia. Z więzienia Husseini uciekł i schronił się zagranicą. Anglicy widząc, jaką cieszy się on popularnością w świecie arabskim, po pewnym czasie uwolnili go i zamianowali Prezesem Najwyższej Rady Islamskiej w Palestynie, a w roku 1926 obdarowali go nawet godnością Wielkiego Muftiego. Tem samym stał się Amin el Husseini zwierzchnikiem wszystkich wyznawców „świętego proroka“.

Obydwa te pociski nie były oczywiście pozbawione głębszych i na przyszłość obliczonych podstaw. Anglicy, oddając Husseiniemu takim honorami, myśleli, że będzie on służył ich interesom i będzie prowadzony przez nich na pasku. Amin el Husseini nadzieje te jednak zawodził. Uprawiał stale politykę panislamską, wymierzoną przeciw Anglii.

Ostatnie wystąpienie Wielkiego Muftiego posiada niezwykłą wagę. Jego ostrzeżenie przed bolszewizmem jest teraz tem aktualniejsze, że przez obsadzenie Iranu bolszewicy przysunęli się bliżej państw arabskich.

Walka pomiędzy bolszewizmem a islamem trwa już bez przerwy 20 lat. Dawniej żyło w Rosji Sowieckiej około 30 milionów mahometan. Obecnie liczba ta, po niezwykle krwawych prześladowaniach religijnych, wybitnie się zmniejszyła. Wielu mahometan wymordowano, a wielu z nich uległo wpływom bolszewickim. W walkach antyreligijnych komunistów występowali również silnie przeciwko wyznawcom proroka. W Moskwie wyraźnie oświadczone, że duchowieństwo islamskie należy także do szkodników społecznych i dlatego musi być tepione.

W planach podboju świata, jakie sobie zakreslił komunizm, poważną pozycję poświęcono islamizmowi. Przez oprowadzenie wyznawców Koranu chcieli rozprzestrzenić naukę Lenina w całej Azji południowej i wśród państw arabskich. Nadzieje te jednak zawiodły. Przekonał się o tem Sowiety już w roku 1922 na wielkim kongresie komunistycznym w Moskwie. Zrozumieli wówczas, że na mahometan nie można liczyć, że przedstawiają oni w ustroju komunistycznym raczej czynnik destruktywny. Na kongresie tym brali udział mahometańscy komuniści z Chin, Indji, Persji, Jawy, Korei, Mongolji, Egiptu i Turcji.

Od tej pory zaczęła się zdecydowana walka przeciwko islamizmowi. W Rosji Sowieckiej zaczęto tepić mahometan z taką samą zaciętością, jak i członków innych wyznań. W Taszkencie, w południowej Rosji Azjatyckiej stworzono ognisko propagandy komunistycznej na całą Azję Centralną, mającą za zadanie paraliżować ruchy panislamskie. Meczety niszczone. W Samarkand zburzono minaret, a na jego miejscu postawiono olbrzymi pomnik Lenina.

Rachuby Moskwy zawiodły jednak. Ani siła, ani dyplomacja nie udało się mahometan pozyskać dla ruchu komunistycznego. Przywódca panislamsizmu, emir Shekib el Arslan sprecyzował ostatecznie stanowisko świata islamskiego: „Bolszewizm z islamizmem jest niezgodny i nigdy nie dojdzie między nami do porozumienia. Moskwa musi przestać liczyć na mahometan!“.

Nadzieje bolszewików na froncie mahometańskim przyniosły więc Moskwie fiasko i zakończyły się porażką. Nie udało się „światowemu proletariatu“ pozyskać wyznawców proroka dla swych celów. Świat islamu rozumiał doskonale niebezpieczeństwo, grożące mu ze strony doktryn, głoszonych przez następców Lenina. Zrozumiał i odpowiednio na nie zareagował. Ostatnie wystąpienie Wielkiego Muftiego, Mohammeda Amina el Husseini, ostrzeżenie przed bolszewizmem, który przybliżył się do granic państw arabskich — nabiera w walce islamu z bolszewizmem specjalnego wyrazu. Wskazuje ono niedwuznacznie, że świat mahometański stanął razem z tymi, którzy podnieśli świętą walkę z zarazą, idącą od Wschodu.

Zacięte walki we fortyfikacjach Stalingradu.

Berlin, 11 września. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje z głównej kwatery Führera w dniu 10 września:

Na południowy wschód od Noworosyjska zdobyto dalsze wzgórza na obszarze umocnionym bunkrami. Ciężka artylerja wojsk lądowych zatopila u brzegu morza Czarnego 5 transportowców.

Nad Terekim jedna niemiecka grupa bojowa pewnej dywizji pancernej odrzuciła bolszewików, atakujących przy użyciu zmasowanych oddziałów, wtargnęła do sowieckich pozycji artyleryjskich i zniszczyła baterje.

W obrębie twierdzy Stalingrad zdobyto przy wsparciu lotnictwa dalsze, silnie rozbudowane i zacięte bronione fortyfikacje. Przy odpieraniu silnych ataków odcinających zniszczono 59 sowieckich czołgów. Samoloty bojowe bombardowały urządzenia portowe i składy zaopatrzeniowe w Astrachaniu. Ataki nocne skierowano na lotniska, położone na wschód od Wołgi.

W rejonie Rżewa bolszewicy podjęli zn-

wu swe ataki przy udziale ciałnych oddziałów piechoty i czołgów. Odrzucono bolszewików przy współdziałaniu lotnictwa, w tok uciążliwych walk i zniszczono przytem 77 sowieckich czołgów.

Na południe od jeziora Ładoga i na froncie okrażającym Leningrad załamały się kilkakrotnie ataki bolszewików. W czasie daremnych usiłowań bolszewików, chcących wywalczyć przeprawę przez Nowę, zniszczono 36 sowieckich łodzi.

Ubiegłej nocy przeprowadzili bolszewicy loty nekające nad wschodnio-niemieckim obszarem. Lotnictwo sowieckie straciło wczoraj 128 samolotów, a poatem zestrzeliłi myśliwcy jeden balon na uwięzi. 3 własnych samolotów nie powróciło z lotu na nieprzyjaciela.

W godzinach południowych i wieczornych dnia 9 września nadleciały pojedyncze samoloty brytyjskie nad zachodnie Niemcy. Przez zrzuconie kilku bomb kruszących powstały nieznaczne szkody.

Kodzie strażnicze zestrzeliły nad Kanalem La Manche dwa brytyjskie samoloty.

Przełamanie fortyfikacji na południe od Stalingradu.

Dalsze zdobycze terenowe pod Noworosyjskiem i nad Terekim.

Berlin, 12 września. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje w dniu 11 września:

Pod Noworosyjskiem i na odcinku Tereku atak wojsk niemieckich i sojusznich zyskuje w twardej walkach dalej na terenie.

Na polu walki twierdzy Stalingrad bitwa toczy się dalej. W twardej walkach przełamano zostały urządzenia fortyfikacyjne na południe od miasta i obecnie dotarło także i tam do Wołgi. Ataki odcinające nieprzyjaciela załamały się. Siły lotników bojowych przeprowadziły potężne ataki na punkty ciężkości nieprzyjacielskiego oporu i zwalczały stanowiska pogotowia wojsk Sowietów.

W rejonie Rżewa własne ataki doprowadziły do lokalnych sukcesów. Kontrataki nieprzyjaciela zostały krwawo odparte, przytem zestrzelono 22 czołgi.

Na południe od jeziora Ładoga i pod Leningradem załamały się ponownie ataki nieprzyjaciela. W walkach tych podczas prób przeprawy przez Nowę zniszczonych zostało 25 łodzi Sowietów.

Po odosobnionych bezskutecznych dzien-

nych nalotach nekających, formacje brytyjskie lotnictwa zaatakowały ubiegłej nocy kilka miejscowości Niemiec zachodnich. Przedewszystkiem w dzielnicach mieszkaniowych miasta Düsseldorfu powstały liczne pożary, jak również szkody materiałowe i wśród budynków. Ludność cywilna miała straty. Według dotychczasowych doniesień, nocne myśliwce i artylerja przeciwlotnicza zestrzeliły 31 z atakujących samolotów. Poatem nad Kanalem, nad morzem Północnym i nad zatoką Niemiecką przez lekkie niemieckie morskie siły zbrojne i artylerję marynarki stracone zostały trzy nieprzyjacielskie samoloty. U angielskiego wybrzeża południowego lekkie niemieckie samoloty bojowe zaatakowały brytyjską łódź strażniczą, która po trafieniu bombą pozostała na miejscu ciężko uszkodzona.

Podczas ataku brytyjskich ścigaczy na konwoj niemiecki na Kanale, niemieckie siły zabezpieczające uzyskały tak ciężkie trafienia w jedną z atakujących łodzi, że można się liczyć z jej stratą. Dalsze łodzie zostały uszkodzone.

Jeden z nocnych korpusów myśliwskich lotnictwa niemieckiego zyskał ubiegłej nocy swój tysięczny zestrzał.

Znaczne postępy Japończyków na Nowej Gwinei.

Berlin, 11 września. Japońskie wojska podczas walk na Nowej Gwinei poczyniły dalsze znaczne postępy. Między innymi udało się Japończykom odciać pewien australijski batalion od większego zespołu i rozbić go całkowicie. Znaczna ilość Australijczyków dostała się do niewoli.

Japoński atak zespołów pancernych, prowadzony na południowy zachód od Kokody, doprowadził do przełamania pozycji australijskich. W tem miejscu Australijczycy cofnęli się około 30 km na południe w kierunku Port Moresby i pozostawili w rękach Japończyków liczny materiał wojenny.

Podczas ataków lotniczych, przeprowadzonych przez japońskie zespoły samolotów bojowych nad Nową Gwineę, wyspami Salomona oraz północną Australją, zestrzelono 23 aljankie samoloty, 4 japońskie samoloty nie powróciły do swoich baz.

„Sytuacja wojsk australijskich na Nowej Gwinei poważnie się pogorszyła“ — głosi

komunikat australijskiej służby informacyjnej.

Komunikat radiowy, utrzymany w niezmiennej pesymistycznym tonie stwierdza, że wojskom japońskim udało się koło Isoci i Myla obejść pozycje australijskie i wtargnąć do nich. Na przełęczy Kokoda w górach Stanleja doszło do zaciętych walk wręcz. Koło Isoci, miejscowości, położonej w odległości około 80 km od Port Moresby, jak głosi wkońcu komunikat australijski, rozstrzygnię się los tego ważnego punktu operacyjnego.

Londyńska służba informacyjna zakomunikowała we czwartek, że Japończycy na Nowej Gwinei zdolali sforsować góry Stanleja.

Walki rozgrywają się w gęstej dżungli. Japończycy mieli obejść pozycje australijskie, przekroczyć najwyższy punkt oraz posunąć się o 18 km naprzód. Obecnie walki toczą się na ścieżkach górskich, prowadzących do Port Moresby na wysokości 2.000 m.

Nowy napad brytyjski na Madagaskar.

Vichy, 11 września. Znaczne angielskie siły zbrojne zaatakowały we czwartek rano kilka portów na Madagaskarze i pod ochroną jednostek floty wojennej oraz lotnictwa wysadziły na ląd wojska.

Jeszcze w dniu 8 września oddziały wojsk aljanskich dokonały próby wylądowania, którą jednak udaremniono.

Szef sztabu generalnego Stanów Zjednoczonych dla Anglii.

Sztokholm, 11 września. Główna kwatera armji amerykańskiej na europejski teren wojenny podała we środę do wiadomości, jak donosi Reuter, fakt zamianowania generała Waltera Bedella Smitha na stanowisko szefa sztabu generalnego generała Eisenhowera, będącego „naczelnym dowódcą dla operacji armji amerykańskiej na froncie europejskim“.

Smith był od października 1932 r. do 1 lutego 1942 r. pierwszym sekretarzem sztabu generalnego przy ministrze wojny, a od

1 lutego do 3 września 1942 r. sekretarzem naczelnego gabinetu skombinowanych sztabów generalnych w Waszyngtonie.

Dalsze apele Moskwy pod adresem aliantów.

Sztokholm, 11 września. Doniesienia z Moskwy stwierdzają, że prasa Związku Sowieckiego, mimo upływu już przeszło miesiąca od wizyty Churchilla, w dalszym ciągu ogłasza wyczerpujące artykuły pod adresem Anglii i Stanów Zjednoczonych, dotyczące rychłego utworzenia jakiegoś drugiego frontu.

Również środowca prasa sowiecka w tym duchu komentowała ostatnią mowę Churchilla wygłoszoną w Izbie Gmin.

Na marginesie wznowienia „Daily Worker“.

Madryt, 11 września. Wznowienie wydawnictwa dziennika „Daily Worker“ wywołało w Anglii — jak donosi „ABC“ drogą na Lizbonę — zupełny chaos wśród opinii publicznej.

Już z okazji ukazania się pierwszego numeru tego dziennika zwróciła uwagę ostrą krytyką, przekraczającą zwykłą miarę, z jaką to pismo zwraca się przeciwko polityce rządu brytyjskiego. Ze szczególnym uporem omawia ono wszechstronnie dwa tematy, otoczone przez rząd pewnego rodzaju nimbem dyskrecji, mianowicie temat drugiego frontu i zagadnienia sytuacji wewnętrznej.

„Daily Worker“ idąc za wskazaniem — utrzymaniem z ambasady sowieckiej w Londynie, domaga się drugiego frontu, choćby utworzonego na lew, na szyję, a przede wszystkim zwiększenia dostaw broni dla Związku Sowietów.

Korespondent hiszpański pisze na marginesie tego, co następuje: „Ten chaos w opinii publicznej zaznacza się nie tylko w samym Londynie, ale w takim samym stopniu i na reszcie obszarów imperium. Chaos ten stanowi typowy objaw dla ogólnych nastrojów“.

Refleksje premjera australijskiego.

Madryt, 11 września. Premier Australji Curtin oświadczył we środę, według doniesienia Reutera z Canberra, w Izbie reprezentantów co następuje:

„Po gruntownej rozprawie zmuszony jestem stwierdzić, że niemożliwym jest otrzymanie z za morza przez pewien okres czasu jakiegokolwiek dodatkowych transportów, będących w stanie wzmocnić potencjał wojskowy Australji. Posilki, jakie otrzymujemy z za morza, stanowią maksimum tego, co stosunki wojenne pozwalają uczynić aliantom dla nas. Musimy bowiem zrozumieć, że wysyłają oni materiały wojenne także do innych kontynentów“.

Minister gospodarki Rzeszy dr Funk w Budapeszcie.

Budapeszt, 11 września. Bawiący w Budapeszcie minister gospodarki Rzeszy dr Weiser Funk złożył przedpołudniem w środę wizytę prezesowi rady ministrów i ministrowi spraw zagranicznych Kallayowi, węgierskiemu ministrowi finansów Remenyiowi-Schnellerowi, ministrowi handlu i komunikacji Varga oraz prezydentowi narodowego banku Baranyai.

Popołudniu prezydent ministrów i minister spraw zagranicznych urządził przyjęcie na cześć niemieckiego gościa.

Spór o przyszłość Ekwadoru.

Vigo, 11 września. Na podstawie komunikatów z Buenos Aires przedostały się do wiadomości dalsze szczegóły odnoszące się do wydarzeń w Quito i innych miastach Ekwadoru.

Polityczni przeciwnicy obranego prezydenta Arroyo del Rio dostali jakby obuchem w głowę, ponieważ Ekwador popadł w całkowitą polityczną i gospodarczą zależność od Stanów Zjednoczonych. Z powodu odstąpienia Ameryce wysp Gallapagos, które mają służyć Ameryce jako punkt oparcia, powstało w opozycyjnych kołach Ekwadoru bardzo wielkie wzburzenie, które na zewnątrz ujawniło się w usiłowaniu wywołania nowego puczu.

Włoski komunikat wojenny.

Rzym, 11 września. Włoski komunikat wojenny z czwartku brzmi następująco:

Główna kwatera włoskich sił zbrojnych komunikuje:

Wczorajszego dnia nie było żadnych walk na froncie egipskim. Obrona powietrzna Tobruku zniszczyła dwa brytyjskie samoloty. Nasze samoloty, użyte do osłony pewnego konwoju, dopadły nieprzyjacielskie bombowce i zestrzeliły jeden z nich. Skuteczne ataki bombowe kierowane były ponownie na lotnisko Micabba.

Nad Scoglitti-Raguza cztery nieprzyjacielskie samoloty myśliwskie zostały zaatakowane przez naszych myśliwców, które zmusiły jeden z nich do lądowania. Pilot Amerykanin, został wzięty do niewoli.

Z operacji ostatnich dni nie powróciły dwa z naszych samolotów.

Torpedowiec „Polluce“ zatopił pod wodztwem kapitana korwety Tito Burattini na morzu Śródziemnym jedną angielską łódź podwodną.

W kilku wierszach.

Król i cesarz Wiktor Emanuel III przybył do prowincji Aquila, gdzie w towarzystwie ministra robót publicznych Goria i czołowych osobistości tej prowincji zwiedził najważniejsze miejscowe prace.

*

Angielska Izba Gmin wyraziła we środę — jak donosi Reuter — 219 głosami przeciw 7 swą zgodę na odroczenie się po obecnej sesji na dalsze krótkie wakacje.

*

Cesarz Japonji przyjął we czwartek premjera Tojo dla wysłuchania sprawozdania o bieżących sprawach państwowych.

*

Rosnące z dnia na dzień trudności transportowe w rejonie morza Karaibskiego z powodu licznych zatopień okrętów uniemożliwiły także zaopatrzenie w materiał pędny amerykańskich kolonii, między innymi Portoriko. „United Press“ donosi ze stolicy San Juan, że z powodu braku benzyny, komunikacja utknęła na martwym punkcie. Amerykański gubernator Tugwell w odezwie do ludności nawołuje do spokoju i oświadcza, że rezerwy ropy benzynowej mogą być użyte tylko dla zakładów użyteczności publicznej.

*

W ostatnich tygodniach przeciętne dzienne wydatki na wojnę Anglii wynoszą średnio 124 miliony funtów szterlingów, co w porównaniu z wydatkami z czerwca czyni podwyżkę o pół miliona dziennie.

Jesienne impresje...

(bal) Kielce, we wrześniu.

Z nad zielonej tafli pofalowanej szyby stawa opadają szare mgły...

Soczyste, umajone zielenią listków wiekowe drzewa parku kieleckiego ścigają się wokół ostatkami promienistego życia, by wkrótce zrzucić z siebie zczerniałe suknie i stanąć wychudłe na powitanie następującej jesieni.

W błękitnej wodzie odbijają się porwane konary brzoze ze smętnie opuszczonymi ramionami. Biel swych pni zagubią płaczące brzożki w oetłaniach jesiennych, mokrych dni i opuszczone, będą samotnie spocierać na przechodzących, nie bojące się zimnych kropel jesiennego kapuśniaczku parują...

Tragiczne melodie jesiennych smętków wpadają w oetłania dogasających promieni wielkiej tarczy słonecznej, która hen, w odległych krańcach niedosiężnego nieboskłonu układa się do zimowego snu.

Długi, bardzo długi odpoczynek jego gorących promieni da się odczuć na naszych twarzach wymalowanych kredową bielą. Na ustach zamrze radosny uśmiech lata, a brak słonecznego ciepła każę zapomnieć o długich dniach i złotych blaskach.

Wieczór, którego jeszcze niedawno trudno doczekać się było, przyjdzie oetłany fioletem uczuć i przez długo, bardzo długo będzie igrał z kochankiem-księżycem! Świt będzie ustawał rozkapryszony, płaczący zimnemi nitkami, a wiatr wokół szumiący będzie targał nabrzmiałe gorące galeje krzewów i płąnące dogasającym życiem płatki roześmianych róż...

W południe aleje parku wyłożone mozaiką przeróżnych liści zarumienią się czerwienią słonecznego eliksiru, a starsi, astmatycy! panowie ciężko stąpając po szeleszczącym dywanie będą próbować pełną pierś oddechować ostatnimi podmuchami lata, by jak najdłużej chwycić jego ciepłoty i zdrowia.

Później, gdy pierwsze iskry gwiazd popłyną po szerokim i rozległym jeziorze oetłwanego nieba, samotnie, zamknięty w czterech mokrych ścianach pokoiku, poeta rozrzucać się będzie nad jesiennymi smętkami i chwyciwszy pióro zacznie pisać, pisać... Napisać o letnich wlotczegach nach pokoiku, poeta — rozrzucać się będzie snach wśród szumiących pól, o kochaniu... i... o niej, kiedy razem związani potęgą miłosnych zaklęć, uśmiechali się do słońca, pijąc z jego warg nektar miłości i srebrnych uczuć...

Poeta samotny, biedny, nie napisze nic nowego... Powtórzy stare dzieje odmierzone czterema porami roku, stale jednakowo, zawsze tak samo od zarania ludzkiego żywota, od najdawniejszych, nieznanych lat...

Zaćmienie słońca i księżyca.

Kraków, 11 września. W dn 10 września przeżyliśmy zaćmienie słońca, tak zwane częściowe, gdyż tylko część słonecznej tarczy znajdowała się w cieniu. Interesującym jest rozważenie, co powoduje ten cień i w jakich warunkach powstaje zaćmienie słońca.

Otóż należy zaraz na wstępie zaznaczyć, że zaćmienie słońca jest powodowane przez księżyc, który obiegając ziemię dookoła znajduje się w różnych położeniach względem słońca. Raz widzimy go pozornie w pobliżu słońca, tuż po jego zachodzie w postaci wąskiego sierpa, innym razem znowu po stronie przeciwległej słońca w postaci okragłej tarczy. W pierwszym wypadku księżyc jest po nowiu, w drugim po pełni. Gdyby droga księżyca schodziła się dokładnie z płaszczyzną drogi — po której krąży nasza ziemia dookoła słońca, czyli t. zw. ekliptyką, wówczas podczas każdego nowiu księżyc zasłaniałby jako ciemne ciało słońce i w takim razie mielibyśmy każdego miesiąca do czynienia z zaćmieniem słońca.

W rzeczywistości jednak droga księżyca jest nieco nachylona do płaszczyzny ekliptyki, a to już wystarczy, że przykre bądź co bądź i przynębiające zjawisko zaćmienia słońca zdarza się stosunkowo dość rzadko. Nachylenie to bowiem powoduje, że księżyc omija zazwyczaj cień ziemi, względnie przechodzi powyżej lub poniżej tarczy słonecznej. Krytyczna chwila zdarza się jednak, gdy księżyc w czasie nowiu lub pełni znajdzie się nieopodal punktu, w którym droga księżyca przecina się z ekliptyką, czyli tzw. węzła. Wówczas bowiem księżyc swą masą zasłania tarczę słoneczną i mówimy o zaćmieniu słońca.

Wydaje się na pozór paradoksem, że tarcza księżyca 400-krotnie mniejsza od tarczy słonecznej potrafi całkowicie zasłonić słońce. Otóż zjawisko to tłumaczy się tem, że słońce i księżyc posiadają pozornie dla obserwatora ziemskiego prawie równe wymiary. Słońce mimo swych olbrzymich rozmiarów znajduje się w odległości prawie 400 razy większej od ziemi niż księżyc, stąd też pochodzi złudzenie ich równej wielkości.

Ma to także wpływ na rodzaj zaćmienia. Jeżeli księżyc znajduje się nieco bliżej ziemi niż wynosi jego średnica odległości,

wówczas zakrywa całkowicie tarczę słoneczną. Zjawisko takie nazywany całkowitem zaćmieniem słońca. Gdy natomiast odległość księżyca jest większa od jego średnicy, tarcza jego nie zakrywa całej tarczy słońca i w takim wypadku wzdłuż jego obwodu widnieje świetlista obrączka, pochodząca z blasku słońca. Wypadki takie nazywamy obrączkowym zaćmieniem słońca.

Dla obserwatora, znajdującego się na ziemi w pewnej odległości poza linią, przechodzącą przez środki słońca i księżyca, zaćmienie przedstawia się w postaci częściowego li tylko zakrycia słońca przez księżyc. Wówczas też mówimy, że zaćmienie słońca jest częściowe dla danych tylko okolic. W dalej położonych miejscach zaćmienie może być wogóle niewidoczne.

O ile postać zaćmienia słońca zależy od stanowiska obserwatora na powierzchni ziemi względem cienia, rzucanego przez księżyc, o tyle forma zaćmienia księżyca jest zawsze jednakowa dla wszystkich miejsc, z których zjawisko to jest dostrzegalne. Powodem tego jest fakt, że zaćmienie księżyca odbywa się na powierzchni i spowodowane jest stożkiem cienia, rzucanego przez ziemię jako całość. Księżyc może zanurzać się w cieniu ziemi albo w całości, i wtedy mamy do czynienia z całkowitem zaćmieniem księżyca, albo tylko część księżyca ulega zaćmieniu.

Astronomowie obecnie obliczają z całą dokładnością każde przyszłe zaćmienie słońca i księżyca. Już w starożytności znano sposoby przewidywania zaćmienia. Pierwszym takim znanym faktem jest przewidzenie zaćmienia słońca przez mędrcę greckiego Talesa z Miletu który oparł się na obserwacjach, prowadzonych przez wiele lat. Z obserwacji tego mędrcę wynika, że zaćmienia słońca powtarzały się w identycznym porządku co 18 lat i 11 dni, choć nie wszystkie były widziane w tej samej miejscowości. Zazwyczaj zjawiska te były widoczne w coraz innych okolicach ziemi, w miarę posuwania się ku wschodowi. Podstawa tego prawidła jest fakt, że po upływie owego okresu czasu 18 lat i 11 dni, słońce i księżyc zajmują na niebie te same stanowiska względem węzłów drogi księżyca, czyli punktów przecięcia się z ekliptyką, ziemską. Okres taki nazwano słowem haldejskim „Sares“.

Organizacja grupy przemysłu w Okręgu Radomskim.

Radom, 11 września. Grupa Przemysłu przy Głównej Grupie Gospodarki Przemysłowej w Radomiu uwzględniła w swej organizacji przede wszystkim warunki miejscowe. Reprezentuje więc galezie przemysłu najwyrazniej w Okręgu Radomskim występujące: A mianowicie: przemysł żelazny i metalowy, chemiczny, budowlany, tekstylny i skórny oraz papierniczy. Pozostałe drobniejsze galezie przemysłu radomskiego stanowią tylko oddzielne referaty przy Izbie Okręgowej w Radomiu.

Zadanie Grupy Przemysłu, jak wogóle każdej Grupy, jest dwójakie: zarząd w obrębie grupy i współpraca z państwem. W ramach zarządu własnego leży udzielanie wskazówek w kwestiach technicznych i gospodarczych członkom Grupy (poszczególnym firmom) i troska o podniesienie zawodów oraz wykształcenie narybku. Współpraca z państwem polegać ma na pomocy doradczej przy kształtowaniu cen, budowie składów i magazynów, zaopatrywanie zakładów w potrzebne surowce i narzędzia pracy.

Dla rozwiązania problemów nowoczesnych wymagań w dziedzinie przemysłu stworzono specjalne rady, których zadaniem jest wykształcenie (szkolenie) doświadczonych niemieckich kierowników zakładów przemysłowych w Gen. Gub. i dbałość o racjonalizację przemysłu przy pomocy pozostających do dyspozycji sił roboczych i możliwych do zdobycia surowców i maszyn.

RZEMIOSŁO MUSI KALKULOWAĆ. Pod powyższym tytułem ukazał się w najnowszym numerze 11-tych czasopisma fachowego „Rzemiosło” artykuł, omawiający wagę i znaczenie kalkulacji w każdym zakładzie przemysłowym, a szczególnie w warsztatach rzemieślniczych. Poza tem przynosi ostatni numer pożyteczne artykuły np. „Rzemiosło pracuje pełną parą”, „Dodatek wojenny do daniny od mieszkańców”, „Naukowe badanie drewna”. Co to jest tożnienie obwiedniowe? „Dbajcie troskliwie o maszynę rzemieślniczą!”, „Cios betonowy jako materiał na licowe ściany budynku”, „Dobre pomysły w warsztacie”, „Szkiftowanie plaskie” itp. W sprawie prenumeraty czasopisma „Rzemiosło” można zwracać się o informacje do właścicieli oetłwach, względnie do redakcji, której adres brzmi: Redakcja „Rzemiosło”, Kraków, ul. Sławkowska 13/15, skrzynka pocztowa 402.

(bal) **WYPŁACANIE ZAPOMÓG.** Wydział Opieki Społecznej Zarządu Miejskiego w Kielcach przeprowadził w dniu 10 bm. wypłatę zasiłków i zapomóg 22 rodzinom wszystkich tych osób, które powołane są do służby obrony przeciwlotniczej i pozostają skoszarowane. Wydział Opieki Społecznej podał do wiadomości osób zainteresowanych, że dalsze podania są w opracowaniu, przyczem nowy termin następnej wypłaty zapomóg zostanie w swoim czasie podany dodatkowo do wiadomości. Co do osób, którym dotychczas nie przyznano zasiłków. Wydział Opieki Społecznej zawiadamia, że należy składać nowe wnioski, a po ich rozpatrzeniu zapomogi zostaną wszystkim przyznane.

(Zet) **SZTUCZNE BASENY WODNE.** Zarząd gminy Dąbrowa (powiat Kielce) nauczony smutnym doświadczeniem większego pożaru w ubiegłym miesiącu w Dąbrowie, wybudował w ciągu stosunkowo krótkiego czasu w samej Dąbrowie 3 sztuczne baseny wodne, a w każdej wsi, należącej do tej gminy po jednym. Dzięki tej poważniejszej inwestycji bezpieczeństwo przeciwpożarowe na terenie gminy znacznie wzrosło.

(Zet) **ŚMIERTELNY WYPADEK.** W czasie młócenia zboża przy pomocy kierała konnego, została uchwyciona przez kierał 56-letnia Aniela Rogowska, mieszkanka Chomnetowa, gminy Sobków (powiat Jędrzejów) i kilka razy rzucona o ziemię. Rogowska doznała złamania żeber i tak ciężkich obrażeń wewnętrznych, że po paru godzinach zmarła.

(Zet) **PRZYJACIEL PODEJRZANY O KRADZIEŻ.** W czasie nieobecności domowników, z mieszkania Jana Burka w Jędrzejowie skradziono skórę twardą i miękką oraz pierścionek srebrny z oczkiem kwadratowym. O kradzież poszkodowany podejrzewa swego przyjaciela z lat młodszych, Bolesława T., który ułotnił się z łupem w niewiadomym kierunku.

(Zet) **BEZCZELNI ZŁODZIEJE.** W dniu 8 bm. późnym wieczorem dwóch sprawców usiłowało dokonać kradzieży zboża ze spichrza majątku w Białej Wielkiej, gminy Lelów. Kradzież zauważył stróż nocny majątku, który spłoszył złodziei, a następnie sprawców zaatakowały psy dworskie. Złodzieje oddali wówczas w kierunku stróża i psów pięć strzałów z broni, poczem zbiegli.

Z sali sądowej.

Za nieumyślne spowodowanie wypadku

(Zet) W czasie odbywającej się zabawy w Mielszanu Magdaleny Szewcówny z Sokolowie Mielnym, gminy Sobków (powiat Jędrzejów), Józef Żmudziński siłą usunął z izby 14-letnią Teodorę Kwas, która upadając, doznała pęknięcia kości prawego podudzia.

Sąd grodzki w Jędrzejowie skazał Żmudzińskiego na jeden tydzień aresztu, motywując niski wymiar kary okolicznością, że wypadek został spowodowany nieumyślnie.

Od wyśmiewisk do bójki.

(Zet) Janina Kurek pasąc bydło na pastwisku w Rogowicach, gminy Mniów (pow. Kielce) była wyśmiewana przez mieszkanki tej samej wsi: Helenę i Mariannę Kotwicz. Mianowicie obydwie wyśmiewały Kurkównę, że jest taka duża i pasie bydło, gdyż do innej pracy jest „niewydarzona”. Zaatakowana nie pozostawała dłużną, wobec czego od wspólnych docinków doszło do bójki, w trakcie której silniej zbudowane Kotwiczówny dooklikwie pobili Kurkównę motykami. Za używanie w bójce narzędzi niebezpiecznych dla życia, sąd grodzki w Kielcach skazał każdą z nich po pół roku więzienia.

Skazane zaapelowały do sądu okręgowego w Kielcach.

Wiadomości lokalne.

WRZESIEŃ
12
Sobota

Dziś: Imienia N. M. P.
Jutro: Filipa

*
Dziś obowiązuje zaćmienie od g. 20.07 do 5.24

Dobrowolna polska opieka społeczna.

Lwów, 11 września. Wszelkie organizacje dobrowolnej opieki społecznej są zespolone w Radzie Głównej Opiekuńczej w Krakowie. Jej podporządkowane są powiatowe Komitety Opiekuńcze w siedzibach Starostw powiatowych.

Dla ulżenia tym Komitetom w bezpośrednim wypełnianiu ich zadań w zakresie opieki społecznej ustanawia się Delegatury w miastach i gminach zbiorowych powiatu. Delegatury spełniają wszelkie zadania dobrowolnej polskiej opieki społecznej na terenie swego działania. Delegatura składa się z trzech członków narodowości polskiej, dających gwarancję bezinteresownej i sumiennej pracy, a ustanawianych przez Komitet powiatowy, który też jednego z nich wyznacza na przewodniczącą Delegatury. Zadaniem Delegatur jest poza bezpośrednim spełnianiem całości dobrowolnej opieki, w szczególności: prowadzenie dokładnego spisu imiennego swoich podopiecznych z wyszczególnieniem ich zapotrzebowania, dalej organizacji pomocy w granicach swoich środków w postaci kuchni ludowych, dożywiania dzieci szkolnych, rozdziatu ubrań i innych koniecznych przedmiotów codziennego zapotrzebowania, udzielanie pomieszczeń podopiecznym, pobudzanie dobroczynności gospodarczej zasobniejszych jednostek i grup, dokładna ewidencja otrzymywanych od Komitetu powiatowego i dobroczyńców środków pieniężnych, rzeczowych i żywnościowych oraz ich rozdziatu.

Nad działalnością dobroczynną Delegatur wykonują nadzór referenci organizacyjni Komitetu powiatowego. Delegatury stanowią podstawowy człon całości polskiej opieki społecznej w bezpośrednim zetknięciu się z potrzebującą ludnością. Skład Delegatur wymaga zatem ludzi znających dokładne zapotrzebowanie każdej jednostki, a umiających dostosować do nich swoje środki pomocy.

Tych kilka ramowych określeń terytorjalnej działalności dobrowolnej polskiej opieki społecznej niechaj służy polskiemu społeczeństwu za wskazówkę przy niesieniu pomocy potrzebującym.

Rzemiosło drzewne na nowych drogach

Otwarcie kursu doszkoleniowego w Kielcach.

(bal) Kielce, 12 września. W Kielcach otwarty został w obecności kierownika Powiatowego Wydziału Rzemieślniczego oraz Starszego Cechu Stolarzy, p. Fr. Piotrowskiego, kurs doszkoleniowy dla rzemieślników zorganizowanych w branży drzewnej, a więc w pierwszym rzędzie stolarzy, kołodziejów i bednarzy.

Zebrań w obszernej sali szkolnej przy ul. Seminaryjskiej 25 uczestników zapoznał pokrótce z istotą oraz wartością urzędzonego w Kielcach kursu p. kierownik Pow. Wydz. Rzemieślniczego, a następnie szereg aktualnych spraw na temat pracy rzemieślnika drzewnego poruszył specjalnie zaangażowany instruktor z Radomia p. inż. Tadeusz Głocki.

W kursie bierze udział ok. 50 uczestników, przeważnie mistrzów branży drzewnej, przyczem wykładowi słucha również kilku czeladników, dla których udział jest nieobowiązkowy.

Ze słów inż. Głockiego dowiadujemy się, że poważna część wykładowi zajmie omówienie unowocześnienia zakładów rzemieślniczych, przyczem chodzi o wyparcie narzędzi ręcznych, a zastosowanie we wszystkich możliwych wypadkach maszyn wielkich oraz mniejszych o napędzie elektrycznym.

Wszelkiego rodzaju krajcegi ręczne, frezarki łańcuchowe, heblarki do belek, ręczne piły taśmowe — to narzędzia, które niemi posługiwać się musi nowoczesny rzemieślnik

drzewny, stawiając swój zakład na poziomie jaknajwyższego unowocześnienia, co wybitnie przeżył się do podniesienia znaczenia tej galezi przemysłu w gospodarce ogólnej. Należyte zorganizowanie pracy, kalkulacja, kubikowanie drewna, ochrona materiału stolarskiego itp. — oto tematy wykładowi inż. Głockiego, który w sposób najbardziej zrozumiały omawia poszczególne sprawy, stojąc na stanowisku udzielania pomocy rzemieślnikom przy zdobywaniu wiedzy fachowej.

Przez trzy tygodnie wykładowi uczestnicy będą mieli sposobność praktycznej zapoznać się z najwazniejszymi momentami pracy na rozmaitych maszynach roboczych, służących do obróbki surowca. Pokazy praktyczne, demonstrowane przez instruktora, będą miały miejsce w większych zakładach drzewnych w Kielcach. Dotkliwa potrzeba nowoczesnej wiedzy o materiale drzewnym oraz sposobów jego obróbki zostanie zaspokojona, a uczestnicy kursu po wysłuchaniu wszystkich lekcji będą mieli możność zastosować zdobyte wiadomości w swych warsztatach i z kolei przekazywać umiejętności nowoczesnej pracy młodemu narybkiowi, przez co nastąpi faza doskonałego rozwoju rzemiosła i doskonałej rentowności zakładów.

Wykłady prof. Tomaszeńskiego z dziedziny księgowości i rachunkowości w zakresie niezbędnym rzemiosłu dopełnią całości zorganizowanego kursu doszkoleniowego w Kielcach.

Zabezpieczaj mieszkania w czasie zaciemnienia.

Kraków, 11 września. Ścisłe zaciemnienie wykorzystują niekiedy złodzieje, którzy już w kilku wypadkach wdarli się do opuszczonych mieszkań, zabierając wartościowe rzeczy.

Z tego też powodu należy ostrzec wszystkich, aby przed udaniem się do schronu stwierdzili, czy mieszkanie jest odpowiednio zabezpieczone przed dostaniem się niepowołanych elementów. Ponadto organa służby ochrony przeciwłotniczej, których obowiązkiem jest czuwanie w sieniach i bramach powinny zwrócić również uwagę i na to, aby w obręb powierzonych im pieczy posesji nie dostały się podejrzane osoby. Dotyczy to w pierwszym rzędzie mieszkań parterowych, do których złodziejom najłatwiej jest dostać się.

Subwencja dla straży.

(Zet) Kielce, 12 września. Dzięki udzieleniu przez p. starostę powiatowego w Kielcach subwencji w wysokości zł. 8.000 — straż pożarna ochotnicza w Suchedniowie zakupiła autopogotowie-samochód, który w tej chwili znajduje się w warsztacie p.

Buraka w Kielcach i jest przebudowywany jako lekkie pogotowie przeciwpożarowe.

Pogotowie to będzie zabierać jedną sekcję bojową, składającą się z 9-ciu strażaków i motopompy z wyposażeniem, tj. drabinkami, bosakami i około 200 metrów węża tłoczonego.

Zwłoki kobiety bez głowy i rąk.

(Zet) Sędziśzów, 11 września. Na torze kolejowym w pobliżu st. Sędziśzów znaleziono zwłoki nieznannej kobiety, zmasakrowane przez koła pociągu.

Kobieta ta miała odciętą głowę i obie ręce oraz lewą stopę, przyczem lewej ręki zupełnie nie odnaleziono. Zabita żadnych dokumentów przy sobie nie miała i miejscowej ludności zupełnie nieznaną.

Rysopis zabitej: lat około 25, włosy ciemno-blond, strzyżone, ubrana w suknie w czarną kratę na jasnym tle, koszula biała i pantofle czarne skórzane z paskiem, zapinane na guziki.

Prawdopodobnie zachodzi tu samobójstwo.

